

คำวินิจฉัยของ นายสุธี สุทธิสมบุรณ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔๐/๒๕๔๘

วันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๘

เรื่อง ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ส่งคำโต้แย้งของจำเลยขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕๐/๒๗ วรรคสอง และมาตรา ๕๐/๖๐ วรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายประชัย เลี่ยวไพรัตน์ กับพวก) ในคดีหมายเลขคำที่ กก. ๒๓๘/๒๕๔๖ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕๐/๒๗ วรรคสอง และมาตรา ๕๐/๖๐ วรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง

ข้อเท็จจริงตามคำร้อง โดยสรุป

บริษัทการเงินระหว่างประเทศ เป็นโจทก์ฟ้องนายประชัย เลี่ยวไพรัตน์ ที่ ๑ บริษัท เลี่ยวไพรัตน์วิสาหกิจ จำกัด ที่ ๒ เป็นจำเลย ต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ฐานผิดสัญญาจำประกัน จำนวนทุนทรัพย์ ๑๒,๕๗๐,๕๘๗,๒๕๓.๑๓ บาท

ความเป็นมาของหนี้จำประกันดังกล่าว สืบเนื่องจาก เมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ บริษัทอุตสาหกรรมปิโตรเคมีกัลไทย จำกัด (มหาชน) โดยนายประชัย เลี่ยวไพรัตน์ (ลูกหนี้) ได้ทำสัญญากู้เงินโจทก์ตามสัญญากู้เงิน แบ่งเป็นเงินกู้ประเภทเอ จำนวนเงิน ๘๐,๐๐๐,๐๐๐ เหรียญสหรัฐ เงินกู้ประเภทบี จำนวนเงิน ๔๐๐,๐๐๐,๐๐๐ เหรียญสหรัฐ และเงินกู้ประเภทซี จำนวนเงิน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐ เหรียญสหรัฐ โดยลูกหนี้ตกลงชำระดอกเบี้ยและค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ตามสัญญากู้เงินประเภทต่าง ๆ ให้แก่โจทก์ จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ ได้ทำสัญญาจำประกัน ฯ ฉบับลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ โดยตกลงเข้าร่วมกันและแทนกันจำประกันการชำระหนี้เงินกู้ของลูกหนี้ตามสัญญากู้เงินทั้งสองฉบับดังกล่าว ภายหลังจากลูกหนี้ได้รับเงินกู้ตามสัญญาไปแล้ว ลูกหนี้ได้ชำระหนี้เงินกู้ให้แก่โจทก์บางส่วน ต่อมาศาลล้มละลายกลางได้มีคำสั่งให้ลูกหนี้เข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการและมีคำสั่งเห็นชอบด้วย

แผนฟื้นฟูกิจการ ฯ ซึ่งตามวรรคสองของมาตรา ๕๐/๖๐ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ นั้น คำสั่งของศาลซึ่งเห็นชอบด้วยแผนฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ไม่มีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงความรับผิดชอบของจำเลยทั้งสองในฐานะผู้ค้ำประกันแต่อย่างใด ภายหลังจากวันที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้แล้ว ลูกหนี้ได้ทยอยชำระหนี้บางส่วนให้แก่โจทก์ และโจทก์ได้นำเงินที่ลูกหนี้ชำระดังกล่าวไปจัดสรรชำระหนี้เงินกู้ที่ค้างชำระตามสัญญากู้เงินและสัญญากู้เงินประเภทซี โดยสรุป ลูกหนี้มีหนี้เงินกู้ที่ค้างชำระต่อโจทก์ตามสัญญากู้เงินและสัญญากู้เงินประเภทซี คิดคำนวณถึงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๖ เป็นเงินรวมทั้งสิ้น ๓๑๘,๗๕๓,๐๓๕.๐๕ เหรียญสหรัฐ คิดคำนวณเป็นเงินบาท ณ วันฟ้อง เป็นเงินจำนวน ๑๒,๕๗๐,๕๘๗,๒๕๓.๑๓ บาท โจทก์ทวงถามให้จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ ในฐานะผู้ค้ำประกันชำระหนี้จำนวนเงินดังกล่าว จำเลยทั้งสองเพิกเฉยมิได้ชำระหนี้ให้แก่โจทก์ โจทก์จึงฟ้องเป็นคดีนี้

จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ ยื่นคำให้การปฏิเสธฟ้องโจทก์และให้การต่อสู้ฟ้องโจทก์หลายประเด็น รวมทั้งโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕๐/๒๗ วรรคสอง และมาตรา ๕๐/๖๐ วรรคสอง จัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง เนื่องจากบทบัญญัติมาตรา ๕๐/๒๗ วรรคสอง จำกัดหรือตัดสิทธิของจำเลยทั้งสองในฐานะผู้ค้ำประกันไม่สามารถยื่นคำขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการสำหรับจำนวนหนี้ที่ผู้ค้ำประกันอาจใช้สิทธิไต่เบี่ยงในเวลาภายหลังได้ เนื่องจากเจ้าหนี้ได้ใช้สิทธิขอรับชำระหนี้ไว้เต็มจำนวนแล้ว มีผลกระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิในทรัพย์สิน ทำให้เกิดความไม่เสมอภาคและไม่เท่าเทียมกันในกฎหมาย และการที่มาตรา ๕๐/๖๐ วรรคสอง ได้บัญญัติให้คำสั่งศาลซึ่งเห็นชอบด้วยแผนไม่มีผลเปลี่ยนแปลงความรับผิดชอบของจำเลยทั้งสองซึ่งต้องรับผิดชอบร่วมกับลูกหนี้หรือผู้ค้ำประกัน เป็นการให้สิทธิแก่เจ้าหนี้บังคับชำระหนี้แก่จำเลยทั้งสองโดยไม่มีข้อยกเว้น หรือให้สิทธิผู้ซึ่งต้องรับผิดชอบร่วมกับลูกหนี้หรือผู้ค้ำประกันในการต่อสู้คดี ในกรณีที่แผนฟื้นฟูกิจการได้กำหนดให้ลูกหนี้ชำระหนี้แก่เจ้าหนี้เต็มจำนวน หรือไม่มีการลดหนี้ให้แก่ลูกหนี้ หรือในกรณีที่ลูกหนี้ยังไม่ผิคนัดชำระหนี้ตามแผนฟื้นฟูกิจการนั้น ห้ามเจ้าหนี้ฟ้องร้องผู้ซึ่งต้องรับผิดชอบร่วมกับลูกหนี้หรือผู้ค้ำประกัน และขอให้ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางส่งคำโต้แย้งของจำเลยตามทางการ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

โจทก์ยื่นคำแถลงคัดค้านคำร้องของจำเลยที่ให้ส่งคำโต้แย้งให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย โดยมีเหตุผลว่า มาตรา ๕๐/๒๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ ห้ามผู้ค้ำประกันยื่นคำขอรับชำระหนี้สำหรับจำนวนหนี้ที่ตนอาจใช้สิทธิไต่เบียดในเวลาภายหลังได้ เนื่องจากเจ้าหนี้ได้ใช้สิทธิขอรับชำระหนี้ไว้เต็มจำนวนแล้ว ก็เพื่อมิให้มีการยื่นคำขอรับชำระหนี้ซ้ำซ้อนกันหรือเพื่อมิให้ลูกหนี้ต้องชำระหนี้ ๒ ทาง ทั้งเจ้าหนี้และผู้ค้ำประกัน สำหรับมาตรา ๕๐/๖๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ คุ้มครองสิทธิของเจ้าหนี้ที่จะให้ได้รับชำระหนี้เต็มจำนวน โดยมีสิทธิเรียกร้องบังคับชำระหนี้เอาจากผู้ค้ำประกันได้อีก นอกจากนี้ตามฟ้องของโจทก์ได้ฟ้องบังคับต่อจำเลยทั้งสองในมูลหนี้ตามสัญญาค้ำประกันตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในเรื่องความรับผิดชอบของผู้ค้ำประกัน โจทก์มิได้ฟ้องจำเลยทั้งสองให้รับผิดชอบตามแผนฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้แต่อย่างใด มาตรา ๕๐/๒๗ วรรคสอง และมาตรา ๕๐/๖๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ มิได้เป็นบทบัญญัติที่ศาลจะนำมาใช้ในการวินิจฉัยคดี ขอให้ศาลมีคำสั่งยกคำร้องของจำเลยทั้งสอง

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางเห็นว่า คำฟ้องของโจทก์อาศัย มาตรา ๕๐/๖๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ ตามที่บรรยายในคำฟ้อง ซึ่งศาลจำเป็นต้องพิจารณาทบทบัญญัติแห่งกฎหมายตามที่โจทก์อ้าง เมื่อจำเลยซึ่งเป็นคู่ความโต้แย้งว่า มาตรา ๕๐/๖๐ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๕๐/๒๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง และยังไม่มีการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับบทบัญญัตินี้ดังกล่าว ศาลไม่อาจใช้ดุลพินิจเป็นอย่างอื่นนอกจากส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ศาลรัฐธรรมนูญมีมติ เมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๘ ให้รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัย คือ พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ แก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๕๐/๒๗ วรรคสอง และมาตรา ๕๐/๖๐ วรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติไว้ ดังนี้

มาตรา ๔ “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ และเสรีภาพของบุคคล ย่อมได้รับความคุ้มครอง”

มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้ กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้”

มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย เท่าเทียมกัน”

มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง “สิทธิของบุคคลในทรัพย์สินย่อมได้รับความคุ้มครอง ขอบเขตแห่งสิทธิ และการจำกัดสิทธิเช่นว่านี้ ย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ”

พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕๐/๒๗ และมาตรา ๕๐/๖๐ บัญญัติไว้ ดังนี้

มาตรา ๕๐/๒๗ “เจ้าหนี้อาจขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการได้ ถ้ามูลแห่งหนี้ได้เกิดขึ้น ก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ แม้ว่าหนี้นั้นยังไม่ถึงกำหนดชำระหรือมีเงื่อนไขก็ตาม เว้นแต่หนี้ ที่เกิดขึ้นโดยฝ่าฝืนข้อห้ามตามกฎหมายหรือศีลธรรมอันดีหรือหนี้ที่จะฟ้องร้องให้บังคับคดีไม่ได้

ผู้ซึ่งมีสิทธิขอรับชำระหนี้ตามมาตรา ๑๐๑ อาจยื่นคำขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการ สำหรับจำนวนที่ตนอาจใช้สิทธิไต่เบียดในเวลาภายหลังได้ เว้นแต่เจ้าหนี้ได้ใช้สิทธิขอรับชำระหนี้ไว้ เต็มจำนวนแล้ว

หนี้ที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หรือผู้บริหารชั่วคราวก่อตั้งขึ้น หนี้ที่ลูกหนี้จะต้องรับผิดชอบ ตามมาตรา ๕๐/๑๒ (๘) หรือ (๑๑) และหนี้ภาษีอากรหรือหนี้อื่นอันมีลักษณะเดียวกันซึ่งเกิดขึ้นตั้งแต่วันที่ศาลมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการจนถึงวันที่ศาลมีคำสั่งตั้งผู้ทำแผน เจ้าหนีหาย่อมมีสิทธิได้รับชำระหนี้ ตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในแผน โดยไม่ต้องขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการ แต่เจ้าหนีดังกล่าว จะต้องมิหนังสือขอให้ผู้ทำแผนออกหนังสือรับรองสิทธิของตนก่อนวันประชุมเจ้าหนี้เพื่อพิจารณาแผน ถ้าผู้ทำแผนจะปฏิเสธสิทธิของเจ้าหนี้จะต้องปฏิเสธเป็นหนังสือไปยังเจ้าหนี้ภายในสิบสี่วันนับแต่วันที่ ได้รับหนังสือของเจ้าหนี้ มิฉะนั้น ให้ถือว่ายอมรับสิทธิของเจ้าหนี้ตามที่ขอมา ถ้าเจ้าหนีมิได้มีหนังสือ ขอให้ผู้ทำแผนออกหนังสือรับรองสิทธิของตนหรือผู้ทำแผนมีหนังสือปฏิเสธสิทธิของเจ้าหนี้ภายใน กำหนดเวลาดังกล่าวข้างต้น เจ้าหนีนั้นอาจยื่นคำขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการต่อเจ้าพนักงาน พิทักษ์ทรัพย์ภายในสิบสี่วันนับแต่วันประชุมเจ้าหนี้เพื่อพิจารณาแผนหรือวันที่เจ้าหนี้ได้รับคำปฏิเสธ นั้น แล้วแต่กรณี”

มาตรา ๕๐/๖๐ “แผนซึ่งศาลมีคำสั่งเห็นชอบแล้ว ผู้คัดค้านซึ่งอาจขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการได้และเจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๕๐/๒๗

คำสั่งของศาลซึ่งเห็นชอบด้วยแผนไม่มีผลเปลี่ยนแปลงความรับผิดชอบของบุคคลซึ่งเป็นหุ้นส่วนกับลูกหนี้ หรือผู้รับผิดชอบร่วมกับลูกหนี้ หรือผู้ค้ำประกัน หรืออยู่ในลักษณะอย่างผู้ค้ำประกันของลูกหนี้ ในหนี้ที่มีอยู่ก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผน และไม่มีผลให้บุคคลเช่นว่านั้นต้องรับผิดชอบในหนี้ที่ก่อขึ้นตามแผนตั้งแต่วันดังกล่าว เว้นแต่บุคคลเช่นว่านั้นจะยินยอมโดยมีหลักฐานเป็นหนังสือด้วย”

พิจารณาแล้วมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยตามคำร้องสองประเด็น คือ ประเด็นที่หนึ่ง พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๐/๒๗ วรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง หรือไม่ และประเด็นที่สอง พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๐/๖๐ วรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ประเด็นที่หนึ่ง เหตุผลที่ผู้ร้องโต้แย้ง เพราะมาตรา ๕๐/๒๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ ผู้ร้องซึ่งเป็นผู้ค้ำประกันไม่สามารถยื่นคำขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ กรณีผู้ค้ำประกันอาจใช้สิทธิไต่เบียดในเวลาภายหลังหน้าได้ เพราะเจ้าหนี้ได้ใช้สิทธิขอรับชำระหนี้ไว้เต็มจำนวนแล้ว บทบัญญัติดังกล่าวผู้ค้ำประกันซึ่งเป็นจำเลยในคดีนี้ไม่ได้รับความคุ้มครองเกี่ยวกับศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ รวมทั้งสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ และถูกจำกัดสิทธิตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ผู้ค้ำประกันและเจ้าหนี้ไม่เสมอกันในกฎหมาย และได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายไม่เท่ากันตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง รวมทั้งสิทธิในทรัพย์สินของผู้ค้ำประกันไม่ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง พิจารณาแล้วเห็นว่า มาตรา ๕๐/๒๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ เป็นบทบัญญัติในขั้นตอนการขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ เพื่อให้ลูกหนี้มีโอกาสฟื้นฟูกิจการได้รับความช่วยเหลือทางการเงิน และเจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้อย่างเป็นธรรม การที่ผู้ค้ำประกันไม่อาจยื่นคำขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ เมื่อเจ้าหนี้ได้ใช้สิทธิขอรับชำระหนี้ไว้เต็มจำนวนแล้ว จึงเป็นบทบัญญัติที่ชอบด้วยเหตุผล เพื่อมิให้ลูกหนี้ที่อยู่ในกระบวนการฟื้นฟูกิจการต้องรับภาระในมูลหนี้เดียวกันซ้ำซ้อน เป็นอุปสรรคต่อการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ และ

การฟื้นฟูกิจการเป็นเรื่องเฉพาะตัวของลูกหนี้ บทบัญญัติของมาตรา ๕๐/๒๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ จึงมิได้กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มิใช่การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง เพราะเป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย และความรับผิดชอบระหว่างเจ้าหนี้ ลูกหนี้ และผู้ค้ำประกัน ตามหลักกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งผู้ค้ำประกันต้องผูกพันต่อเจ้าหนี้เพื่อชำระหนี้เมื่อลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ นั้น เป็นนิติสัมพันธ์ที่ผู้ค้ำประกันสมัครใจ โดยผู้ค้ำประกันและเจ้าหนี้เสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่ากันตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง ส่วนประเด็นที่ผู้ร้องซึ่งเป็นผู้ค้ำประกันโต้แย้งว่าไม่ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง ประเด็นนี้ผู้ร้องในฐานะผู้ค้ำประกันยังมีได้ชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ ประกอบกับเจ้าหนี้ได้ใช้สิทธิขอรับชำระหนี้ในมูลหนี้เดียวกันไว้เต็มจำนวนแล้ว รวมทั้งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง สามารถจำกัดสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินได้ตามที่กฎหมายบัญญัติ มาตรา ๕๐/๒๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ ซึ่งตราขึ้นใช้บังคับเพื่อให้ลูกหนี้ต้องรับภาระในมูลหนี้เดียวกันเข้าเงื่อนไข และลูกหนี้สามารถฟื้นฟูกิจการตามความมุ่งหมายของพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง

ประเด็นที่สอง เหตุผลที่ผู้ร้องโต้แย้ง เนื่องจากมาตรา ๕๐/๖๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ เมื่อศาลเห็นชอบด้วยแผนฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ไม่มีผลเปลี่ยนแปลงความรับผิดชอบของบุคคล ซึ่งเป็นหุ้นส่วนกับลูกหนี้ หรือผู้รับผิดชอบร่วมกับลูกหนี้ หรือผู้ค้ำประกัน หรืออยู่ในลักษณะอย่างผู้ค้ำประกัน เป็นเหตุให้ผู้ร้องเสียศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ เสียสิทธิตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง และไม่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกันตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง รวมทั้งสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินไม่ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง พิจารณาแล้วเห็นว่า มาตรา ๕๐/๖๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ เป็นบทบัญญัติในหมวดที่ว่าด้วยการดำเนินการภายหลังศาลมีคำสั่งเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการเป็นขั้นตอนการฟื้นฟูกิจการ เป็นเรื่องเฉพาะตัวของลูกหนี้เท่านั้น ไม่มีผลเป็นการระงับหนี้เก่าและก่อหนี้ใหม่ และผู้ค้ำประกันยังต้องรับผิดชอบตามสัญญาผู้ค้ำประกัน ซึ่งบทบัญญัตินี้ดังกล่าวไม่ทำให้ผู้ค้ำประกันเสียศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพใด ๆ แต่เป็นความผูกพันระหว่างผู้ค้ำประกันและเจ้าหนี้ ตามหลักกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ค้ำประกันจึงไม่อาจอ้างว่าไม่ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๐/๒๗ วรรคสอง และมาตรา ๕๐/๖๐ วรรคสอง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๕๘ วรรคหนึ่ง

นายสุธี สุทธิสมบุรณ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ